

ROMANA

Maisey Yates

Feleség sürgősséggel

Patricia Thayer

Ameddig a takaród ér...

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Maisey Yates, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A ROMANA 745. eredeti címe: *Crowning His Convenient Princess*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Bosnyák Edit

© Harlequin Books S. A., 2010 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A Romana 746. eredeti címe: *The Cowboy's Adopted Daughter*
(Harlequin Mills & Boon, Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2012)

• *Magyarra fordította:* Simon András

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 745-746. számában, 2022

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-520-6

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Maisey Yates

Feleség sürgősséggel

1. FEJEZET

Latika Bakshmi vett egy mély lélegzetet, és felemelte a kezét, hogy kinyissa az ajtót. Pontosan tudta, hogy mit fog találni mögötte.

Vagyis inkább azt, hogy *kit*.

Egész pontosan Gunnar von Bjornland herceget, a főnöke féktelen öccsét, a megrögzött szoknyavadászt, aki szégyenfolt volt az országa becsületén. Latika teljes szívéből megvetette.

De sajnós ő volt az aktuális projektje.

Astrid királynő nemcsak Latika főnöke volt, hanem a barátnője és a bizalmasa is. Megkérte Latikát, hogy segítsen helyreállítani Gunnar jó hírét a nyilvánosság előtt. Éppen ezért Latika pontosan ezt fogja tenni.

Hirtelen kinyílt az ajtó.

– Ne toporogj az ajtó előtt!

A lány rémülten összerezett.

– Honnan tudtad, hogy itt állok?

Gunnar inkább egy északi istenhez hasonlított, mint egy halandóhoz. Szőke haját általában kisimította a homlokából, és a szakálla, amely valamivel sötétebb volt, gondosan volt nyírva. A szeme világoskék, mint a jég, mégis ragyogott.

És a teste...!

A válla széles volt, a mellkasa izmos. Latikát a pusztá látványtól is cserben hagyta a józan esze, egyszerre szerette és gyűlölte ezt a férfit. Csak abban reménykedhetett, hogy Gunnarba szorult annyi illendőség, hogy felveszi az ingét, mielőtt beengedi.

Ugyanakkor titkon örült volna neki, ha nem tenné meg.

Miközben a férfi oldalra lépett, hogy beengedje a magánlakosztályába, Latika tekintete megakadt izmos hasán.

– Honnan tudtad, hogy az ajtó előtt állok? – tette fel újra a kérdést.

– Még az ajtón keresztül is éreztem az izgatottságodat, és ez csak rád jellemző, Latika.

– Nagyon vicces!

– És *hallottalak* is. A nővéremmel ellentétben te nem kényelmes cipőket hordasz, hanem kemény, tűsarkú cipőket, visszhangzik tőlük a márványpadló. Ha szemérmes ember lennék, valószínűleg aggasztana, hogy még a hálósobámban is hallom a zajt. Ha jól sejtem, ez visszafelé is ugyanígy működik, vagyis a hálósobámból is kiszűrődnek a zajok.

– Ami természetesen nagyon bántana téged, igaz? – vágta rá pimaszul Latika.

A férfi vállat vont.

– Egyáltalán nem.

– Pedig bántania kellene.

A lány körbenézett a szobában. Szerencsére úgy tűnt, pillanatnyilag nincs hölgy vendég, vagyis nem fekszik Gunnar ágyában egy szőkeség vagy egy csinos kis vörös.

Ám az ágy nem volt bevetve. Gunner nyilván most kelt fel, és gyorsan felkapott egy farmert, mielőtt kinyitotta az ajtót.

Ami felvetette a kérdést, hogy visel-e valamit a nadrág alatt...

Latika gyorsan kiúzta ezt a gondolatot a fejéből, és összeszedte magát.

– Astrid megkért, hogy...

– Azt akarom, hogy keress nekem egy feleséget! – vágott a szavába a férfi.

Latika egy darabig döbbenten hallgatott.

– Tessék? – nyögte ki végül.

– Szerezned kell nekem egy feleséget. Ha jól sejtem, Astrid aggódik a jó hírem miatt. Ő már férjhez ment, és van egy gyereke. Az országunk előtt csodálatos és modern jövő áll, amitől az

apám biztos forogna a sírjában, ha nem azzal lenne elfoglalva, hogy a pokol tüzén égjen.

- Astrid arra kért, hogy csiszoljak egy kicsit az imidzseden – közölte kimérten a nő.
- Tudom, és szerintem ennek egyetlen módja van.

Latika nagyobb ellenállásra számított. Azt feltételezte, hogy Gunnar majd dühösen tiltakozik, vitatkozik vele, és személyeskedni kezd. Arra egyáltalán nem számított, hogy a férfi meghallja a lépteit, aztán előáll a saját ötletével.

- Miért keresnék neked feleséget? És miért érdekel hirtelen a házasság?
- Cseppet sem érdekel a házasság, de tudom, hogy az emberek szívét egy mesebeli esküvővel lehet a legkönnyebben meghódítani. Vagy talán tévedek?
- Nos, ha a nővéredből indulunk ki, akkor valószínűleg igazad van.
- Nem én vagyok a trón várományosa, ami sohasem zavart, de ez még nem jelenti, hogy Astridnak egyedül kell cipelnie a terheket. Ha meg tudom könnyíteni a munkáját, akkor megteszem. És azzal segítek a leggyorsabban, ha megnősülök.

– Nagyon érdekes a logikád...

– Tudom, hogy nem tisztelsz engem, Latika, de nem is vártam el tőled soha. Nem érdekel, mi a véleményed rólam, de támogatni akarom a nővéremet, még akkor is, ha ez számodra furcsán hangzik. Éppen ezért segítened kell nekem abban, hogy találjak egy hozzám illő feleséget.

- Melyik márkát részesíted előnyben? – kérdezte csípősen Latika.
- Nos, egy embergyűlölőnek örülnék a legjobban, de lehet használt is, ha érted, mire gondolok – felelte habozás nélkül a férfi.

Beletelt egy kis időbe, mire Latika felfogta a szavak értelmét.

- Ezek szerint nem várod el, hogy szűz legyen? Milyen modern a hozzáállásod!
- Mivel már én sem vagyok szűz, a menyasszonyomtól sem várhatom el, hogy az legyen.

A lány színpadiasan eltátotta a száját.

- Tényleg nem vagy szűz? – kérdezte gúnyosan. – Ezt nem is akarom elhinni!

Gunnar elmosolyodott.

- Fogalmazzunk úgy, hogy szereztem néhány tapasztalatot.

– Ez döbbenetes!

– Te nagyon talpraesett vagy, Latika. Biztosan találni fogsz egy nőt, aki hajlandó lenne hozzám jönni.

Latika egyáltalán nem akarta betölteni a kerítő szerepét, főleg azért nem, mert rossz tapasztalatai voltak ezzel kapcsolatban. Gunnar természetesen nem ismerte a valódi kilétét, és semmit sem tudott az előző életéről. Ha tapogatózni kezdene a megfelelő körökben, akkor Latika bajba kerülhetne.

Elsősorban azért, mert bujkált...

Ugyanakkor biztosra vette, hogy meg tud birkózni ezzel a feladattal, de bizonyos területeket ki kell majd hagynia. Például egy bizonyos barátságtalan európai országot, valamint Amerika keleti partját. Gunnar szerencsére bizonyára előnyben részesítene egy angol úrinőt egy New York-i gazdag lánnyal szemben.

- Szőke legyen, barna vagy vörös?
- Mindegy. Az a lényeg, hogy szép legyen.

Latika vágott egy grimaszt, azután elővette a füzetét, és jegyzetelni kezdett.

– Ezek szerint egy embergyűlölő, nőies nőt keresünk, akinek nem muszáj szűznek lennie. Jól mondom?

– Őszintén szólva a szüzeket eleve kizárnám. Türelmetlen ember vagyok, és nem akarom mindenre én megtanítani.

– Értem.

Latika megállapította, hogy ezek szerint ő nem jöhet szóba, de szerencsére nem is akart versenybe szállni.

A férfi megfordult, és ő megcsodálta széles, izmos hátát.

Gyorsan elkapta róla a pillantását, pedig Gunnar meztelen bőre sokkal érdekesebb volt a

plafonnál.

A férfi odalépett a komódhoz, kihúzta az egyik fiókot, elővett egy pólót, és gyorsan belebújt.

A lány szomorúan felsóhajtott. Igazság szerint vonzódott ehhez a férfihoz, de pont ezért próbálta haraggal leplezni a reakcióját, amikor a közelében volt. Úgy tett, mintha legkevésbé sem akarná megcsókolni a száját és a felsőtestét...

Nem, egyáltalán nem!

Mosolyt erőltetett az arcára.

– Van még valami?

– Szerintem egyelőre végeztünk.

– Akkor munkához látok. Szerintem hamarosan találni fogok valakit.

– Talán arról is említést kellene tennem, hogy egy milliárdokat érő cég tulajdonosa vagyok.

Latika szeme elkerekedett a meglepetéstől.

– Tessék?

– Jól hallottad. Itt az ideje, hogy a nyilvánosság is tudomást szerezzen róla.

– Hogy tudtad ilyen sokáig titokban tartani?

– Ez a mocskos részlet persze senkit sem érdekelt, habár az igazat megvallva a cégem egyáltalán nem mocskos. A név alapján nem lehet rájönni, hogy én vagyok a tulajdonos. A nyilvánosságot egyébként is csak az érdekli, hogy kivel bújok ágyba. Az senkit sem izgat, hogy a cégem ökológiailag fenntartható épületeket tervez és kivitelez, ezért aztán elhanyagolható volt a lebukás veszélye.

– Én...

– Javítani szeretnék a hírnevemen, Latika, úgyhogy most ennek is a nyilvánosság elé kell kerülnie. Te jó viszonyban vagy a sajtóval, nem igaz?

– Ezt is el fogom intézni – felelte kissé zavartan a lány.

– Rendben van.

Gunnar belenézett a nő szemébe, és Latika kellemes bizsergést érzett a gyomrában. Szinte szikrázni kezdett körülöttük a levegő.

Még mindig nem akarta elhinni, hogy Gunnarnak van egy olyan elfoglaltsága is, aminek nincs köze sem a szerencsejátékokhoz, sem a nőkhöz. Sokkal egyszerűbb volt minden, amikor még gyűlölte a férfit, és ennek így is kell maradnia.

Gunnar von Bjornland herceg egész életében az élvezeteket hajszolta, de most véget fog vetni ennek.

Amikor az apja még élt, Gunnar előszeretettel bosszantotta őt az életmódjával. De miután az öreg meghalt, többé már nem kellett dacolnia vele.

Az apjuk régimódi elveket vallott, és el sem tudta volna képzelni, hogy egy nő vezesse az országot – függetlenül attól, hogy Astrid nagyszerű munkát végez, amit a tények is igazolnak. Sohasem tudta túltenni magát azon, hogy egy nő legyen a trón várományosa, és képtelen volt beletörődni, hogy az egyetlen fia nem hajlik meg az akarata előtt, és az ikertestvére pártját fogja.

Gunnar azonban ügyesen kimaradt az apja cselszövéseiből, és óriási elégtételt okozott neki, hogy a legkülönfélébb módokon bebizonyíthatta: Astriddal ellentétben ő alkalmatlan lenne az ország vezetésére.

Miközben a nővére az ország szolgálatának szentelte az életét, Gunnar szándékosan a sárba tiporta a hagyományokat, de sajnos emiatt rossz hírnévre tett szert a hazájában. Ez az életmód persze nem jelentett kihívást számára, ezért alapította meg titokban a cégét.

De miután Astridot megkoronázták, és a média továbbra is kaján megjegyzésekkel illette őt, az öccsét, elérkezett az idő arra, hogy Gunnar változtasson a róla kialakított képen. A legutóbbi botrány pedig még jobban megerősítette ebben az elhatározásában.

Egy nő kijelentette a nyilvánosság előtt, hogy Gunnar herceg a gyermeke apja. Gunnar nem ismerte a nőt, és legjobb tudomása szerint sohasem bújt vele ágyba. Ráadásul minden esetben makacsul ragaszkodni szokott az óvszerhez.

De mivel azt is tudta, hogy az óvszer sem száz százalékgig megbízható, alávetette magát egy

apasági tesztnek, és az eredménybebizonyította, hogy nem ő a gyerek apja. A média és a nyilvánosság ettől függetlenül nem mentette fel, és továbbra is a kicsapongó életmódján csámcsogott. Továbbra is elképzelhetőnek tartották, hogy a hercegnek született már házasságon kívüli gyereke.

Arra is rájöttek, hogy Astrid képtelen kordában tartani az öccsét, és Gunnar elsősorban őt akarta megvédeni. A nővére erős személyiség volt, de a palota termeiben háború dúlt, amiről Astridnak sejtelme sem volt.

Ebben a háborúban pedig Gunnar az első sorban harcolt.

Egész életében megvédte a nővérét, és ha most segíthet neki azzal, hogy változtat a viselkedésén, akkor meg fogja tenni. A cél érdekében attól sem riadt vissza, hogy igénybe vegye Astrid vonzó, de idegesítő asszisztensének a szolgálatait.

Latika vonzó nő volt, ugyanakkor olyan merev, mint egy deszka.

Gunnar sohasem értette, hogy egy ilyen gyönyörű nő miért éri be ilyen unalmas munkával. Selymeket és ékszereket kellett volna hordania, órákon keresztül illatos fürdőben kellett volna áztatnia magát, és a szeretőinek sorban kellett volna állniuk az ajtaja előtt. A jegyzetfüzeteivel csak az idejét vesztegette.

Érzéki ajka és nőies vonalai miatt úgy tűnhetett, hogy kifejezetten szerelemre teremtették, de valójában nyers és zárkózott volt.

Gunnarnak többször is megfordult a fejében, hogy megpróbálja életre kelteni az igazi Latikát. Rendkívüli elégtételt okozott volna neki, ha a lány kéjesen nyögdecsel alatta az ágyban. De mivel épp most akart fordítani az életén, többé nem gondolhatott erre.

Feleségre van szüksége, és hűségesnek is kell lennie hozzá, függetlenül attól, hogy a pusztá gondolatától is felfordult a gyomra. El sem tudta képzelni, hogy létezik olyan nő, akiben élete végéig örömét leli. Ugyanakkor ha felhagy az autóversenyzéssel és az ejtőernyőzéssel, valószínűleg sokkal tovább fog élni.

Gunnarnak nem volt kedve megházasodni, de azt is tudta, hogy csak így segíthet Astridnak, aki nem is sejtette, hogy az öccse számára ez a legfontosabb dolog a világon.

És Gunnar azt akarta, hogy ezt ne is tudja meg soha.

Végtére is a házasság nem túl nagy ár azért, hogy a nővérét boldognak lássa. Igaz ugyan, hogy belőle sohasem lesz király, de legalább szabadon dönthet az életéről. És ha egyszer elhatározott valamit, akkor azt makacsul keresztül is vitte.

Most sem lesz másként.

2. FEJEZET

– Parancsolj! – Latika lerakott pár tucat mappát Gunnar asztalára. – Itt vannak a megfelelő feleségjelöltek.

Gunnar vetett egy futó pillantást a kuparca, unottan felvonta a szemöldökét, felkönyökölt az asztalra, és felpillantott Latikára.

– Szerintem meglehetősen sértő, hogy ilyen sokan vannak.

Latika értetlenül pislogott.

– Miért lenne sértő?

– Azt hittem, annyi feltételnek kell megfelelniük, hogy kevesen fogják megütni a mércét.

– Szerintem inkább örülnöd kellene, hogy ilyen sok jelölt közül válogathatsz – felelte kissé bosszúsán a nő.

Hogy lehet valaki ilyen hálátlan? Ő rengeteget dolgozott azért, hogy ennyi jelöltet találjon. A kifogástalan hírnév és a vonzó megjelenés volt a két legfontosabb kritérium.

– Nincs időm arra, hogy mindet elolvassam.

– Talán túlságosan megterhelő a számodra, hogy kiválaszd a jövőendőbelidet?

– Nem megterhelő, hanem *unalmas*.

– Talán közöttük van az a nő, akivel életed végéig meg fogod osztani az ágyadat. És számodra ez unalmas?

– A szex is unalmas, ha az ember kötelességből csinálja.

Latika nem akart hinni a fülének. Ez nevetséges! Most rögtön meg kellene fojtania ezt a férfit, habár a levélbontó kés vagy a levélnehezék is tökéletesen megfelelne a célnak.

De Astrid ugyebár nem örülne, ha Latika meggyilkolná az öccsét. Ugyanakkor talán megbocsátana neki, ha megtudná, miért csinálta...

– Melyik az öt legmegfelelőbb jelölt? – kérdezte Gunnar. – Te elég jól ismersz. Mondd meg, hogy melyikük tetszene neked a legjobban!

– Ha elég jól ismernék, szerintem levetném magam a legközelebbi szikláról.

– Akkor fordítsuk meg a kérdést! Nevezd meg azt az ötöt, akik a legjobban tetszenek neked!

Gunnar karba fonta a kezét, és a lány észrevette, hogy hegek vannak rajta, amit furcsának talált a férfi rangjához képest...

Majd felrobbant a dühtől, de úgy döntött, visszafogja magát, és az ország érdekeit fogja szem előtt tartani. Végtére is a királyi ház alkalmazottja.

Astrid kedvéért csinálta az egészet, bármit megtett volna érte. A királynő gyakorlatilag megmentette az életét, és ő örökre hálás lesz neki ezért. Ehhez képest semmiségnek számít, hogy el kell viselnie Gunnart.

– Rendben van – felelte végül, és igyekezett leplezni a haragját. – Ha nekem kellene választanom, én arra összpontosítanék, hogy ki rendelkezik a legjobb kapcsolatokkal az ország szempontjából. Éppen ezért figyelmen kívül hagyhatjuk az ízlésedet.

– Igazán? – kérdezte Gunnar, és megdörzsölte az állát.

– Igazán – felelte határozottan Latika. – Végtére is az országod kedvéért fogsz megnősülni.

– Nem értek egyet. Ha életre szóló fogadalmat teszek, akkor a hitvesi ágyban is jól kell éreznem magam. – Gunnar hamiskásan elmosolyodott. – Még sohasem köteleztem el magam, de az ágyban nincs kifogásom a kötelek ellen. Talán olyan nőt kellene keresnem, aki ugyanígy gondolkodik.

Latika arca hirtelen felforrósodott, de nem vett tudomást róla, hanem közönyös arcot vágott.

– Ne aggódj, az egész világ tudja, hogy visszataszító szokásaid vannak, és a perverz szexet kedveled! Felesleges belemenned a részletekbe.

– Lehet, de nagyon élvezem.

– Igazán? Azt persze nem vered nagy dobra, hogy van egy saját céged.

Latika valójában nem akarta szóba hozni ezt a témát. Figyelmen kívül akarta hagyni a tényt, hogy Gunnar sikeres üzletember, pedig az a néhány részlet, amit megtudott, nagyon érdekesen hangzott.

Igazság szerint mindent figyelmen kívül akart hagyni, ami jó fényt vet Gunnarra. Már így is éppen eléggé vonzódott hozzá, és ez cseppet sem tetszett neki, mert ettől úgy érezte, hogy semmiben sem különbözik a többi nőtől.

– Pontosan ebben rejlik a dolog lényege – felelte a férfi. – Ha egy bizonyos dologgal kapcsolatban mindent a nyilvánosság elé tárok, akkor titokban tarthatok minden egyebet.

– Értem. – Latika bosszúsan felsóhajtott, és kihúzta az egyik mappát a kupacból. – Én őt választanám.

– Indokold meg! – követelte a férfi. – Vagy mindent egyedül kell csinálnom?

– Mióta beléptem a dolgozószobádba, nem csináltál semmit.

– Ez nem igaz. Lélegeztem. Életben tartom magam, és ezért az egész világnak hálásnak kellene lennie, téged is beleértve.

– Olyan hálás vagyok, hogy mindjárt a lábad elé vetem magam – jegyezte meg gúnyosan a nő, és belepillantott a jegyzetfüzetébe. Szerencsére mindenre felkészült, és rangsorolta a jelölteket.

– Az első jelölt Hannah Whitman, egy törekeny, angol rózsa. Illik hozzád, habár a gyerekeitek valószínűleg vörösre fognak égni a napon.

Gunnar elnevette magát, és szemügyre vette a nő fotóját.

– Nos, attól függetlenül, hogy hófehér a bőre, elég jól néz ki.

– És nagyon gazdag. A családjának gyárai vannak. Létrehozott egy jótékonyági szervezetet, amely a tanulási nehézségekkel küzdő gyerekeket támogatja. És nemcsak csekket állít ki, hanem aktívan részt vesz a szervezet munkájában.

– Akkor bizonyára rengeteg fotón szerepel a hálás gyerekek között.

– Így igaz. Példát mutat az összes nőnek.

– Egész életemben ilyen nőre vágytam...

Latika figyelmen kívül hagyta a cinikus megjegyzést.

– És az a legjobb az egészben, hogy a hírneve kifogástalan – folytatta. – Egyetlen botrány sem kapcsolódik a nevéhez.

– Nagyszerű! Végteére is nekem olyan botrányos életem volt, hogy az tíz embernek is elég lenne.

– A következő jelölt Lily Addington.

– Ő is angol?

– Igen. A családja lovakat tenyészt.

Gunnar összeráncolta a szemöldökét.

– Ezek szerint sok időt kell majd eltöltenem vele a lóversenypályán.

– Talán nem élveznéd?

– Nem. Én a kaszinókat kedvelem. Azok sokkal civilizáltabbak.

– Ahogy akarod. A következő jelölt Bim Attah, nigériai örökös nő és az ENSZ nőjogi nagykövete. Oxfordban végzett, és tisztálkodószerekkel látja el a szegény országokban élő nőket.

Gunnar hanyagul hátradőlt a széken, és összekulcsolta az ujjait a tarkóján.

– Túlképzettnek tűnik, nem gondolod? Doktori titulusa van. Ezzel nem tudom felvenni a versenyt.

– Neked is van titulusod, ami sokkal többet ér egy doktori címnél.

– De én beleszülettem. Semmit sem kellett tennem érte.

Latika felvonta a szemöldökét.

– Kihúzzam a listáról?

– Nem szükséges. Kedvelem azokat a dolgokat, amiket nem érdelek meg.

Latika felsorolta az összes jelöltet, de Gunnar végül csak az egyes és a hármas számú jelöltet tartotta meg. A többieket kihúzatta a listáról.

– Rendben van. – Latika megkönnyebbülten felsóhajtott. – Akkor összehozok egy találkozót ezzel a két nővel, de arra kérek, hogy ne légy önmagad.

– Sohasem vagyok az. Miért lennék önmagam, amikor rengeteg személyiséget magamra ölthetek?

A lány dühösen összepréselte az ajkát. Amikor elindult az ajtó felé, rezegni kezdett a telefonja, és a kijelzőn az állt, hogy egy ismeretlen számról keresik.

– Rám igazán nem kell tekintettel lenned – jegyezte meg Gunnar. – Miattam nem kell udvariasan viselkedned.

– Ez nem is jutott az eszembe.

Latika fogadta a hívást. Azt feltételezte, hogy Astridot keresik, ezért nem hagyhatta figyelmen kívül.

– Halló!

– Latika Bakshmi...? – mondta egy elnyújtott férfihang.

A mély és rekedtes hang ismerősnek tűnt, és az akcentus miatt a lány tarkóján felállt a szőr.

– Igen?

– Küldtem neked egy e-mailt. Nézd meg a beérkezett leveleidet!

A férfi megszakította a hívást.

Latika elvette a telefont a füléről, és döbenten rámeredt a készülékre. Nem értette, mi történt.

– Mi a baj? – kérdezte Gunnar. – Jól vagy?

– Igen.

– Elsápadtál.

– Furcsa volt ez a hívás. Valószínűleg egy ostoba tréfa.

A nő mosolyt erőltetett az arcára, és megnyitotta a levelezőprogramot. Azt remélte, Gunnar nem veszi észre, hogy remeg a keze.

Valóban kapott egy e-mailt egy ismeretlen címről, és a levél egyetlen sorból állt:

Szóval itt bujkálsz!

A levélhez egy fotót csatoltak, amely Astrid és Mauro esküvőjén készült. Latika szándékosan elbújt a királynő mögé, hogy még véletlenül se kerüljön reflektorfénybe. Négy éve dolgozott Astridnak, és azóta mindent elkövetett azért, hogy a háttérben maradjon.

Most mégis megtalálták.

Hirtelen úrrá lett rajta a pánik. Biztosra vette, hogy nem a szülei állnak a dolog mögött. Szívesen kiragadták volna a lányukat az új életéből, de sohasem folyamodtak volna ilyen alantas módszerekhez.

Ők legfeljebb finoman, de makacsul megpróbálták volna rábeszélni, hogy a saját érdekében gondoljon a jövőjére. Ez a burkolt fenyegetés arra a férfira volt jellemző, akihez hozzá kellett volna mennie.

Arra a férfira, akitől elmenekült. Arra a férfira, akiről hallani sem akart.

Képtelen lett volna hozzámenni feleségül. Akkor inkább a halál!

Vett egy mély lélegzetet, és a combjához szorította a telefont.

– Mi történt? – kérdezte Gunnar.

– Semmi. Elvégzem a szükséges kutatómunkát, és összehozom a találkozókat. Szerintem rendeznünk kellene egy bált.

– Bált?

– Igen. Az összes nő részt vehetne rajta, aki szerepel a listán.

– De már megmondtam, hogy engem csak kettő érdekel!

– Miért fosztanád meg magad a választás lehetőségétől? Először is ki kell derítened, működik-e a kémia. Bízd csak rám! Én majd mindent megszervezek.

Zúgott a feje, miközben kiment Gunnar dolgozószobájából. A bál ötlete talán ostobaság volt, mert az esemény bizonyára fel fogja kelteni a média érdeklődését. Ugyanakkor a palotaőrök is ott lesznek, úgyhogy Ragnar onnan nem fogja tudni elrabolni.

Ragnar a titkolózást kedvelte. Az éjszaka sötétjét.

Az egyik norvég nemesi család sarja volt, és ez a státusz túlságosan fontos volt neki ahhoz, hogy megkockáztassa: esetleg miatta romoljon meg a viszony Norvégia és Bjornland között.

Latika kezdettől fogva erre épített. Ezért jelentkezett Astridnál az asszisztensi állásra. Bjornland és Norvégia diplomáciai viszonyban állt egymással. Ragnar rendkívül kellemetlen helyzetbe kerülne, ha magára haragítaná a királynőt.

Latika védelmet keresett Bjornlandban, és meg is találta. Erre a védelemre pedig most mindennél nagyobb szüksége volt, és a palotaőrök majd gondoskodni fognak arról, hogy meg is kapja.

Latika ebbe a gondolatba kapaszkodott.

Abba bele sem mert gondolni, hogy mi van akkor, ha téved.

A következő héten Latika rendkívül elfogalt volt. Gunnar viszont gondtalanul hátradőlt, és élvezte a színjátékot.

Egyik reggel, reggeli közben Astrid szóba hozta a dolgot:

- Latika még sohasem dolgozott ilyen keményen. Ez bizonyára jelent valamit.
- Jól halad az előkészületekkel – felelte hanyagul Gunnar.
- Nem segítesz neki?
- Te sem szoktál segíteni neki, amikor a te partijaidat szervezi.
- Latika az *én* asszisztensem – felelte mogorván Astrid.

Abban a pillanatban belépett Astrid férje, aki a kisfiukat tartotta a karjában.

Beletelt egy kis időbe, mire Gunnar elfogadta a sógorát. Kezdetben kitért az útjából, de ezt senki sem hányhatta a szemére, tekintettel arra, hogyan jött össze egymással Mauro és a nővére.

Astrid ugyanis egy hazugsággal vette rá Maurót, hogy elkötelezze magát mellette. Egy egyéjszakás kaland után úgy tett, mintha akaratlanul teherbe esett volna, és megszakította Mauroval a kapcsolatot. Mauro ledöbbsent, és sértődötten a háttérbe húzódott. De miután Latika felvilágosította néhány dologról, átlátott a szitán. Világosan megmondta Astridnak, hogy gyereket szeretne tőle, és nőként szereti, nem királynőként. De mivel egy gyereknek családban kell felnőnie, össze kell házasodniuk.

Gunnarnak eleinte kétségei voltak, mert Mauro egyszerű családból származott. Ő nem volt sznob, de a nővére miatt bizalmatlan volt. De végül kiderült, hogy Mauro őszintén szereti Astridot, és nagyon boldog a házasságuk.

Ugyanakkor Gunnar még nem szokott hozzá ehhez a helyzethez.

- Ez egészen más – mondta Astrid, miután adott a férjének egy csókot, és elvette tőle a kisfiút.
- Segítened kellene Latikának. Végteére is abban a káoszban próbál rendet tenni, amit te okoztál.

Gunnar arra gondolt, hogy valójában Astrid kedvéért csinálja az egészet, de hallgatott.

– És szerinted mit kellene tennem? – kérdezte végül. – Beálljak a bárpult mögé, nehogy valaki drogot keverjen a nők italába?

– Az a lényeg, hogy csinálj valamit! Nem akarom, hogy Latika szívrohamot kapjon. Nagyon kedvelem őt.

– Nem értem, hogy miért. Néha az az érzésem, hogy jobban kedveled őt, mint engem. Pedig egyáltalán nincs humorérzéke, és nem tudja elengedni magát.

– Ez csak a te jelenlétedben jellemző rá, Gunnar. Én nagyon élvezem a társaságát. – Astrid belenézett az öccse szemébe. – Talán az egész a te hibád.

– Engem mindenki kedvel!

– Mindenki akar tőled valamit, és az nem ugyanaz, de szerintem ezalól Latika az egyetlen kivétel. Ő biztosan nem akar tőled semmit.

Gunnar ezzel nem értett egyet. Az volt a véleménye, hogy minden ember megragadja a kínálkozó lehetőségeket, és bárkit kihasznál azért, hogy megszerezze, amire vágyik. Ezt a leckét már korán meg kellett tanulnia. És azt is megtanulta, hogy senki sem fog megvédeni senkit attól, hogy eszközként használják. Még a saját anyja sem.

- Te vagy a főnöke, Astrid. Ha szívességre lenne szüksége, inkább hozzád fordulna.
- Ezzel arra célozol, hogy Latika valójában nem kedvel engem?
- Éppen te jelentetted ki az előbb, hogy valójában egyik barátom sem kedvel engem.
- Vajon ki fogja előbb megfenyegetni a másikat azzal, hogy lelöveti a palotaőrökkel? – szolt

közbe viccesen Mauro.

Gunnar szemügyre vette a nővérét és Maurót. El sem tudta képzelni, hogy valaha ilyen harmóniában éljen, habár bizonyára élvezte volna a dolgot. De ő egyetlen nőt sem fog úgy szeretni, ahogy Mauro szereti a nővérét. És hiába fog megnősülni, gyerekei biztosan nem lesznek.

Mivel nem ő a trónörökös, nem kell utódokról gondoskodnia. Ráadásul borzalmas volt a gyerekkora, és rettegett attól, hogy ugyanolyan rossz lesz a viszonya a gyerekével, mint neki az apjával.

Kinyílt az ajtó, és belépett Latika. Sötét haja kontyba volt tűzve, diszkrét sminket viselt, de mintha belülről ragyogott volna. Gunnar hirtelen valami furcsát érzett a gyomrában és az ágyékában.

– Remélem, nem zavarok – mondta Latika. – Mindjárt megérkezik a stylist, Astrid. Megfelelő öltözékben kell megjelenned a bálon.

– És velem mi lesz? – kérdezte csalódottságot színlelve Gunnar.

Latika vetett rá egy bosszús pillantást.

– Te fekete öltönyben leszel. Az nem kíván különösebb előkészületet.

Ez a nő olyan, mint egy savanyú alma, Gunnar mégis szívesen beleharapott volna. Igazán sajnálatos, hogy a nőülési tervei miatt erre valószínűleg már nem kerülhet sor...

Latika úgy nézett rá, mintha olvasna a gondolataiban, és olyan rémültnek látszott, mint egy őzike.

– Szerintem csak nem akarsz az öltözékemmel foglalkozni – jegyezte meg Gunnar.

– Éppen ellenkezőleg. Szívesen adnék neked néhány jótanácsot. Sajnálom, ha ezzel belegázoltam a törékeny önbizalmadba.

Azzal Latika elmosolyodott, sarkon fordult, és kiment a szobából.

– Miért kell állandóan bosszantanod? – kérdezte Astrid Gunnartól.

– Nem szoktam bosszantani.

– De igen! Vegyél végre erőt magadon, és viselkedj vele udvariasan!

– Tudod, hogy az udvariasság sohasem volt az erősségem, nővérkém.

Két órával később Latika félelemtől remegve állt Astrid lakosztályában, miközben a barátnője egymás után próbálta fel a ruhákat.

Astrid szemügyre vette a tükörben az ezüstszínű gyöngyökkel díszített, testhezálló fehér ruhát.

– Furcsának tűnik, hogy fel kell hívnom magamra a figyelmet, holott ezt a bált Gunnar tiszteletére rendezzük.

– Megértem, de ezzel javíthatsz az ország megítélésén. Gyakorlatilag a világ összes egyedülálló és vonzó nőjét felkértük arra, hogy jelentkezzen Gunnar herceg választottjának. Az esemény a média érdeklődését is fel fogja kelteni, ezért nagyon fontos, hogy te legyél a legszebb. Senki sem ragyoghat fényesebben a királynőnél.

Astrid elnevette magát.

– Biztosra veszem, hogy nem én leszek a legszebb. Az öcsém mágnesként vonzza a gyönyörű nőket.

– Ez igaz, de sajnós rémes a természete.

– Szerintem éppen ez teszi annyira ellenállhatatlanná.

Latika egyetértett a barátnőjével, de inkább hallgatott.

– Szerintem ez a szín nem illik a bőrhöz. Túlságosan sápadtnak látszom benne. – Astrid szemügyre vette a kerek ruhaállványon lógó estélyi ruhákat. – A narancssárgában is rémesen néznék ki, de neked biztosan jól állna.

Rámutatott egy magas nyakú, egyszerű ruhára, amelynek a szoknyarésze fel volt sliccelve. A narancssárga anyagot aranszínű, geometrikus minták díszítették.

Latika tudta, hogy valóban jól állna neki, de neki a háttérben kellett maradnia. Az élete függ tőle.

– Azt hiszem, inkább fekete ruhát fogok felvenni.

– Én biztosan nem. Abban úgy néznék ki, mint egy kísértet. – Astrid felsóhajtott, és ránézett a barátnőjére. – Jól vagy, Latika?

– Igen, minden a legnagyobb rendben.

– Nem úgy nézel ki. Őszintén szólva feszültnek látszol, és nem csak a bál miatt. Kifejezetten kedveled ezeket a rendezvényeket.

– Nos, talán Gunnar az oka. Te is tudod, hogy nem jövünk ki túl jól egymással. De ez nem újdonság.

Astrid értetlenül pislogott.

– Tudom, hogy minden alkalommal egymás torkának estek, amikor találkoztok. De szerintem most nem ez bánt téged.

– Miből gondolod?

– Abból, hogy ismerlek. Barátok vagyunk, Latika. Nem bízol bennem?

Latikát azonnal gyötörni kezdte a bűntudat.

– De igen.

– Talán az bánt, hogy Gunnar meg fog nőszülni?

– Tessék? – kérdezte döbbenetben Latika.

– Nem vagyok ostoba. Tudom, hogy az agyadra megy, de azt is tudom, hogy ennél jóval több van köztetek. Sohasem lehet előre megjósolni, hogy ordítózni fogtok-e egymással, vagy le fogjátok tépni egymásról a ruhát.

Latika izmai megfeszültek, és elvörösödött. Rettenetesen nyugtalanította, hogy Astridnak feltűnt, mennyire lenyűgözőnek találja az öccsét. Ugyanakkor örült egy kis változatosságnak, mert végre nem az e-mail miatt kellett bosszankodnia, hanem valami máson.

– Hidd el, hogy az öcséd teljesen hidegen hagy!

– Akkor mi bánt? És kérlek, ne próbáld elhíttetni velem, hogy ennek a szüleidhez van köze. Latika felsóhajtott.

– Csak átvitt értelemben.

– Ezek szerint mégis velük kapcsolatos?

Latika bólintott.

– Jó okom van azt feltételezni, hogy a férfi, akivel össze kellett volna házasodnom, tudja, hol vagyok.

– Ó, Latika! Ez rettenetes! Miért nem szóltál nekem? Minden tőlem telhető el fogok követni azért, hogy megvédjelek.

– Én viszont *téged* akarlak megvédeni. Ne aggódj miattam és a problémáim miatt! Neked semmi közöd ehhez a botrányhoz.

– A barátság nem így működik. Tudom, hogy az alkalmazottam vagy, de a kapcsolatunk jóval mélyebb ennél. Te vagy a legjobb barátnőm. A segítségem nélkül sohasem találtam volna meg a férjemet.

– Őszintén szólva az a szerencsén múlt, nem rajtam. Vagy talán a sors akarta így. És ha a házasságod boldogtalan lenne, akkor most én lennék a felelős életed legrosszabb döntéséért. Mindent elrontottunk volna egyetlen éjszaka kedvéért.

– De minden a lehető legjobban alakult – tiltakozott Astrid. – Sokkal jobban, mint amire számítottunk. És megbíztál bennem, amikor segítséget kértem tőled. Nekem elhíheted, hogy kevés olyan ember van az életemben, aki ezt megtenné. Csak te, Gunnar és az anyám nézte ki belőlem, hogy képes vagyok irányítani egy országot, és önálló döntéseket tudok hozni.

– Ebben igazad van – ismerte be Latika.

Gunnar mindig támogatta a nővérét, és Latika azt is megértette, miért esett rosszul neki, hogy Astrid terhes lett Maurótól. Latika készségesen segített a barátnőjének, habár arra ő sem számított, hogy Astrid bele fog szeretni Mauróba. Ugyanakkor pontosan tudta, milyen érzés, amikor valaki más irányítja az ember életét.

Váratlanul érte, hogy Astrid összeházasodott a gyereke apjával, és boldog volt a házassága. De mindent összevetve tényleg nagyszerűen alakultak a dolgok.

Latikának az volt a véleménye, hogy ez annak az eredménye, ha az ember önállóan dönthet az életéről, és azt is megengedik neki, hogy néha hibázzon. A hibákból rengeteget lehet tanulni, és az ember a hibáktól függetlenül is elérheti a célját néhány kitéréssel.

Latika is független és szabad akart lenni, és a saját életét akarta élni egy olyan férfival, akit ő választ maga mellé. Gyerekeket is szeretett volna, és Astrid boldogsága még jobban megerősítette ebben az elhatározásában.

Elege volt abból, hogy mindig csak *túlél*.

Sajnos Ragnar miatt most megint a háttérbe kellett szorítania azokat a vágyait, amelyek mások számára magától értetődőek voltak.

- Mit tehetek azért, hogy megvédjelek? – kérdezte Astrid.
- A palotaőrök miatt tökéletes biztonságban leszek a bálban.

Astrid bólintott.

- Biztosan nem akarod felvenni ezt a narancssárga ruhát?

Latika megrázta a fejét.

- Nem nekem kell felhívnom magamra az öcséd figyelmét, úgyhogy nem fogom felvenni.

3. FEJEZET

A bál estéjén minden a tervek szerint zajlott.

Astrid felküldette a narancssárga ruhát az asszisztense szobájába, de Latika egy hosszú, fekete ruha mellett döntött, és felvett hozzá egy diszkrét aranyláncot meg egy arany fülbevalót.

Amikor belépett a díszes bálterembe, már világítottak a kristálycsillárok. Húsz perc múlva a terem tele lesz gyönyörű nőekkel, akik Gunnar figyelméért fognak versengeni.

Hirtelen lépteket hallott a háta mögül, mire megfordult, és megpillantotta Gunnart.

A férfi lélegzetelállítóan nézett ki a méretre szabott fekete öltönyben. Gunnart még ez a szín sem tette láthatatlanná. A haja most belelógott a homlokába, és a szakála sem volt olyan gondosan nyírva. Úgy nézett ki, mint egy viking harcos.

Latikának fájdalmasan összeszorult a szíve. Gunnar ma este egy másik nővel fog táncolni, és talán örökre elkötelezi magát mellette. Ő, Latika sohasem fogja megtudni, milyen érzés a karjában feküdni.

Elszántan összeszorította a száját. Nem fog a hormonok rabjává válni, még akkor sem, ha ilyen gyönyörű álmoképet vetítenek elé. Nem engedheti meg magának ezt a luxust, mert a túlélésre kell összpontosítania. Haladnia kell előre, és fel kell építenie a saját életét, amiben végre örömet leli.

Már eddig is rengeteget haladt. A jelenlegi élete persze nem volt ideális, de kedvelte, és büszke volt arra, amit elért.

– Nagyszerű munkát végeztél – jegyezte meg elismerően Gunnar, mintha olvasna a nő gondolataiban.

– Köszönöm.

– Engem pedig hamarosan odalöknek a kutyák elé, mint egy csontot.

– Itt nincsenek kutyák – közölte szárazon Latika. – Legfeljebb egy farkas.

A férfi elvigyorodott.

– Lehet, hogy igazad van.

– És bárányok – tette hozzá Latika. – Inkább bárányokat fognak lökni a farkas elé.

– Ez jól hangzik. Talán te vagy Piroska ebben a mesében? Bár el kell ismernem, hogy nem elég nagy a szám ahhoz, hogy bekapjalak.

Latika hirtelen rájött, hogy ez a szóváltás kivételesen nem a cukkolásról szól.

A férfi kék szeme kihívóan csillogott. Latika mindig azt feltételezte, hogy Gunnar azért bosszantja őt állandóan, mert ilyen a természete. Az még sohasem fordult meg a fejében, hogy a herceg esetleg... kívánja őt.

– Én nem vagyok mesebeli alak – felelte végül. – Azonnal visszaharapnék.

Amikor Gunnar közelebb hajolt hozzá, kellemesen megborzongott.

– Ostobaságot csináltál, mert ezzel a válasszal még jobban felizgattál. Kedvelem azokat a nőket, akik nemcsak elviselik a pofonokat, hanem viszonzozzák is őket.

– Talán ma megtalálod a megfelelőt.

– Szerintem egyiküknek sincs olyan éles nyelve és foga, mint neked.

– Nos, valahogy ki kell vívni a tiszteletet.

Latika megfordult, és látványosan körbenézett a teremben, hogy ellenőrizze a részleteket.

– Téged talán nem tisztelnek? – kérdezte Gunnar.

– Az attól függ, mit értünk tisztelet alatt.

A férfi kíváncsian végigmérte.

– Egy napon bizonyára rá fogok jönni.

Latika dacosan felszegte az állát.

– Az a nap sohasem fog elérkezni, mert hamarosan megnősülsz, és te is tudod, hogy akkor búcsút mondhatsz a mostani életednek.

– Micsoda tragédia!

A lány remegő kézzel megigazította a ruháját.

– Hamarosan bejön a személyzet, és ki fogják nyitni az ajtókat. Azt javaslom, foglalj el a helyed. Gunnar felvonta a szemöldökét.

– Szívesen helyet foglalnék, de csak akkor, ha beleülsz az ölembe.

Latika tudta, hogy nem lenne szabad flörtölniük egymással, főleg nem ma este. Ugyanakkor Gunnar annyira eltúlozta a dolgot, hogy szinte már nevetségessé tette magát. Így már nem is tűnt olyan veszélyesnek.

– Az elég ostobán festene – felelte végül.

Bejött a személyzet, és kinyitották az ajtókat. Latika ezután szerencsére annyira elfoglalt volt, hogy megfeledkezett a beszélgetésről. Dolgoznia kellett, és ez elterelte a figyelmét arról a különös érzésről, amelyet Gunnar minden alkalommal kiváltott belőle. És az e-mail-ről is...

A palotaőrök miatt valóban biztonságban érezte magát. A bálteremben senki sem árthat neki.

Ezt ismételte magában, miközben szemügyre vette az asztalokat. Utána kiment az előcsarnokba, hogy ellenőrizze, minden készen áll-e Astrid belépőjére. Az első vendégek már megérkeztek, ezért mindennek a terv szerint kellett haladnia.

Astrid és Mauro gyönyörű párt alkottak. A királynő végül egy smaragdzöld ruha mellett döntött, a férje pedig fekete öltönyt viselt. A magas, sötét hajú, olaszos külsejű Mauro valóban vonzó férfi volt, de Latikát teljesen hidegen hagyta. Gunnar vad szépsége sokkal nagyobb hatást gyakorolt rá. Sokkal veszélyesebb hatást.

Lehajtotta a fejét, és átvágott a termen. A színes ruhákban pompázó nők egzotikus madarakra emlékeztették.

Miután megadta a jelet Astridnak és Maurónak, a királyi pár belépett a terembe, és elfoglalta a helyét. Latika elégedetten állapította meg, hogy minden zökkenőmentesen zajlik.

Miután a királyi pár elfoglalta a helyét, Latika úgy döntött, kimegy a konyhába, hogy ellenőrizze az ottani előkészületeket. Kiosont az egyik oldalsó ajtón a folyosóra, és amikor megpillantott egy férfit, görcsbe rándult a gyomra.

Ő volt az! Ragnar.

Kívülről nem látszott rajta, milyen visszataszító a természete. Komoly, idősödő úriembernek látszott, akinek őszes volt a haja, és ápolt a szakálla. Jól nézett ki, sok nő örült volna a figyelmének. De Latika tudta, hogy gonosz, és a vele való élet egyet jelentene a kínszenvedéssel.

Ijesztő volt a tény, hogy a férfi ennyi idő után is követi őt, és nem azért, mert nem tudta elfelejteni, hanem azért, hogy ártsen neki.

– Az én drága Latikám! – mondta barátságosan a férfi. – Rég láttalak.

– És ennek megvan az oka – felelte Latika, miközben hátrálni kezdett a bálterem felé. Ott vannak az örök, akik segíthetnek neki.

– Nem vagyok ostoba, Latika. Nem foglak elrabolni a királyi palotából. Csak tudatni akartam veled, hogy a közeledben vagyok. Ha elhagyod ezt az országot, az embereim azonnal lecsapnak rád. Utána visszaviszlek Norvégiába, és feleségül veszlek.

– Miért egyeznék bele ebbe?

Ragnar szerette megfélemlíteni az embereket, és szeretett fájdalmat okozni nekik. De Latika elhatározta, hogy nem fogja kimutatni a félelmét és a fájdalmát.

– Azért, mert nincs más választásod. Bizonyára azt hitted, hogy itt remekül elrejtőzhetsz, de én megtalálalak. A világ számára azonban valóban láthatatlan lettél, ami azt jelenti, hogy ha elrabollak, akkor senkinek sem fogsz hiányozni. A királynőnek talán igen, de az országa határain kívül nem fog megtalálni.

Latika pánikba esett.

– Hibát követtél el – folytatta a férfi. – Hidd el, hogy előlem nem tudsz elmenekülni!

– Kidobhatlak innen.

– Nem szegtem meg a törvényeket, sem a szabályokat, úgyhogy nem dobathatsz ki, és ezt te is tudod.

Latika nyelt egy nagyot, azután sarkon fordult, és bemenekült a bálterembe. Becsukta maga mögött az ajtót, és a mellére szorította a kezét.

Hirtelen megpillantotta Gunnart, aki éppen a nigériai feleségjelölttel táncolt, és támadt egy ötlete. A kétségbeejtő helyzetek kétségbeesett tetteket követelnek!

Átvágott a termen, kiment egy másik ajtón, és gyorsan felment a szobájába.

Astrid a tudtán kívül megmutatta neki a kivezető utat, és ő ki fogja használni ezt az esélyt! Nincs más választása.

Gunnar éppen a harmadik menyaszonyjelölttel táncolt, amikor a bálteremben csönd lett. Értetlenül megfordult, és követte a vendégek pillantását.

Latika a lépcső tetején állt, narancssárga ruhában, fekete haja lágy hullámokban omlott a vállára.

Nem úgy nézett ki, mint egy asszisztens, hanem úgy, mint egy hercegnő, és amikor elindult lefelé a lépcsőn, úgy nyílt szét előtte a tömeg, mintha valóban az is lenne.

A lány egyenesen Gunnar szemébe nézett. Szándékosan.

Gunnar fájdalmas szúrást érzett az ágyékában. Nem tudta, miféle játékot játszik Latika. Csak annyit tudott, hogy korábban ő az értésére adta, hogy érdeklődik iránta, mert ebben a tekintetben sohasem fogta vissza magát.

Latika most teljesen átalakult. Egészen máshogy nézett ki, mint a fekete ruhában. Abban is gyönyörű volt, habár kissé visszafogott. De Gunnarnak mindig tetszett, bármi volt is rajta.

Őszintén sajnálta, hogy sohasem élheti ki azt a vágyat, amit iránta érzett. Semmitől sem szeretne megfosztani magát, különösen az apja halála óta, amióta már bebizonyította, hogy senki sem manipulálhatja.

Belevetette magát az érzékek világába: ételek, alkohol, nők és luxusnyaralások valahol délen, ahol nincs olyan hideg, mint Bjornlandban.

Semmiről sem mondott le, és semmit sem hagyott ki.

Kivéve Latikát.

Nem gyötörné a bűntudat, ha lefeküdne vele az esküvője előtt. De mivel ezt a bált azért rendezték, hogy ő megismerkedhessen a jövőbelijével, talán nem a legmegfelelőbb alkalom arra, hogy előkészítse a terepet.

Ám úgy tűnt, Latikának nem ez a véleménye. A lány átvágott a termen, és egyenesen Gunnar felé tartott.

Gunnar azóta kívánta őt, mióta elkezdett dolgozni a nővérenek, és minden egyes veszekedésük után még jobban megkívánta. Latika pedig hirtelen felkínálkozott neki...

– Kérlek, bocsáss meg egy pillanatra! – mondta Gunnar a partnerének, és mire megfordult, már ott állt előtte Latika.

– Nagyon örülnék, ha táncolnál velem – mondta kissé remegő hangon.

– Mit keresel itt? – dünnyögte zavartan Gunnar.

– Őszintén sajnálom, de szükségem van rád. Sürgősen. Nem akarom keresztülhúzni a terveidet, sőt segíteni akarok.

– Ezt hogy érted?

– Feleségül kell vened. És most rögtön be kell jelentened.

– Latika...

A lány ekkor valami olyasmit tett, amire Gunnar egyáltalán nem számított: lábujjhegyre állt, és megcsókolta.

Gunnart nem lehetett könnyen kibillenteni az egyensúlyából, sőt egészen eddig a pillanatig megesküdtött volna rá, hogy ez lehetetlen. Az emberek túlságosan kiszámíthatóak voltak.

Egészen mostanáig Latikát is kiszámíthatónak tartotta. Sokat veszekedtek, és a lány néha átlépte az illendőség határait, de nem tudott kibújni a bőréből.

Most viszont a feje tetejére állította az egész báltermet, sőt talán az egész világot.

A csókja kissé kétségbeesett volt, és Gunnar ösztönösen reagált. Átölelte Latika derekát,

magához húzta, és minden másról megfeledkezett. Semmi sem számított, csak ez a nő, akire évek óta vágyott. Amikor Latika halkán felnyögött, Gunnar még szenvedélyesebben viszonzta a csókját.

Sajnos túl későn vette észre, hogy Latika behálózta...

– Mindenki látott bennünket – zihálta a nő, miután elhúzódott tőle. – Senki sem fog hinni neked, ha megpróbálsz letagadni. Teljesen egyértelmű, hogy engem választottál.

– Te szörnyeteg! Kezdetől fogva ez volt a terved?

– Nem. Kérlek, higgy nekem!

– A nővérem tudja, hogy szerencsevadász vagy?

– A nővéred tudja, mi folyik a háttérben.

Gunnar ránézett Astridra, aki érdeklődve figyelte az eseményeket. Ha azt gyanította volna, hogy Latika anyagi okokból szemelte ki magának az öccsét, akkor felpattant volna, és felelősségre vonja Latikát.

De Astrid mozdulatlanul ült, és mintha várt volna valamire.

– Be kell jelentened, hogy el fogsz venni feleségül – mondta Latika. – Ha nem teszed meg, akkor el fog rabolni egy másik férfi, amint kiteszem a lábam a palotából. Azt mondta... azt mondta, hogy ebben az országban nem ismer engem senki, ezért senkinek sem fogok hiányozni. És igaza van. De ha a feleséged leszek, Gunnar, akkor azonnal híres leszek, és végre biztonságban érezhetem magam. A feleségedet senki sem tudja észrevétlenül elrabolni, még ez a férfi sem tud rákényszeríteni arra, hogy a felesége legyek. Meg kell védened engem!

Gunnar nem sokat tétovázott. A részleteket majd később tisztázzák. Ha Latika igazat mondott, akkor szüksége van a védelemre. Őt egyébként sem érdekelte, kit vesz feleségül a jelenlévők közül. Akkor miért ne választaná azt a nőt, akinek segítségre van szüksége, és akire már régóta vágyik?

– Rendben van, Latika. Szereztél magadnak egy vőlegényt. – Azzal kézen fogta a lányt, és odavezette a nővéréhez. – Be kell jelentenem valamit. Úgy tűnik, hogy megtaláltam, akit kerestem, ráadásul egész idő alatt itt volt az orrom előtt.

Astrid ránézett Latikára.

– Veszélyben vagy?

– Pillanatnyilag nem, de ha nem teszek semmit, akkor veszélyben leszek.

– Latika azt állítja, hogy te tudod, mi folyik itt – mondta Gunnar.

Astrid bólintott.

– Majd később megbeszéljük. Most jelentsd be az eljegyzést!

Gunnar a vendégek felé fordult. Megszokta, hogy a figyelem középpontjában legyen, ezért nem zavarta a dolog. Astrid jelenlétében mindig visszafogta magát, de ez az este most órála szólt.

– Örülök, hogy ilyen sokan elfogadták a meghívásunkat, és nagy örömömre szolgál, hogy bejelenthetem az eljegyzésünket Latika Bakshmival. Két hét múlva összeházasodunk. Hozzájárulok, hogy közöljék a nyilvánossággal a hírt, és fotókat készítsenek. Önök is tudják, hogy imádom a reflektorfényt.

Gunnar magához húzta Latikát, és szenvedélyesen megcsókolta. Azt akarta elérni, hogy jó véleménnyel legyenek róla az emberek, de ez még nem jelenti, hogy szégyellőssé is vált.

És ezt Latika is észre fogja venni...

Gunnar készen állt arra, hogy segítsen neki, de a nő sohasem fogja birtokolni. Őt ugyanis nem birtokolhatja senki. Sem az országa, sem az apja.

Mindig szabad akaratából cselekedett, és ha gyenge lett volna, nem vitte volna ilyen sokra. Az ő agyát nem lehet átmosni, és semmire sem lehet erőszakkal rákényszeríteni.

Gunnar sohasem mondta el Astridnak, hogy az apjuk bármit megtett volna azért, hogy megbuktassa. Egyértelműen megmondta a fiának, hogy nem állna az útjába, ha az úgy döntene, hogy eltávolítja a trónról a nővérét.

De Gunnar mindig megvédte azokat, akik közel álltak hozzá – Latika Bakshmit is beleértve.

4. FEJEZET

Amikor Latika végighordozta tekintetét a vendégeken, észrevette Ragnart, aki épp őt nézte. Azon töprengett, milyen reakcióra számíthat tőle. Vajon előránt egy pisztolyt, és lelövi? De azzal tönkretette volna a jó híret, és az mindennél fontosabb a számára.

A férfi nyilvánvalóan pszichopata, de a tekintélyét és a vagyonát nem fogja kockára tenni. Éppen ezért kénytelen tétlenül végignézni, hogy Latika összeköti az életét az ország legbefolyásosabb emberével.

Ha ezek után történik vele valami, mindenki tudni fog róla az egész világon. A saját országában Gunnar nem volt túlságosan népszerű, de a kalandvagyó hercegnek külföldön sok rajongója volt. Remekül nézett ki, és világfi volt. Ez a kombináció bizonyos értelemben többet ért a tiszteletnél. Legalábbis a férfiak esetében...

De szerencsére Gunnar férfi, mert így meg tudja menteni Latikát. Habár a nőnek az volt az érzése, hogy csöbörből vödörbe került.

Gunnar viszont legalább nem fog fájdalmat okozni neki. De persze a házasság az házasság. Latika ezért érezte úgy, hogy az egyik életfogytig tartó büntetését egy másikra cserélte. Egy hercegtől nem lehet olyan egyszerűen elválni, arról nem is beszélve, hogy a válás nem tett volna jót a királyi család hírnevének, Astridot is beleértve.

Latika csak most fogta fel, mit tett valójában. Vajon Gunnar azt várja tőle, hogy minden szempontból a felesége legyen? Vajon gyerekeket is akar tőle?

Nos, annyi bizonyos, hogy miután Gunnar felesége lesz, Ragnar nem tudja elrabolni!

Ennek ellenére úgy érezte, hogy vereséget szenvedett. Megszabadult a kényszerházasságtól, de belekényszerítette magát egy másikba. Habár Gunnart legalább ismeri.

A szája még mindig bizsergett a férfi csókjától, és két hét múlva az ágyát is meg fogja osztani vele. Érdekes módon ezt a gondolatot nem is találta túlságosan ijesztőnek.

Talán lett volna másik megoldás, de te szándékosan ezt választottad. Gunnart választottad.

Latika mosolyt erőltetett az arcára, és figyelmen kívül hagyta a fejében kavargó gondolatokat, miközben Gunnar Astrid felé fordult.

– Ha nem bánod, akkor most szeretném kettesben megünnepelni az eljegyzésünket a jövődöbelimmal.

Azzal átkarolta Latika derekát, és kivezette a teremből. Amint kiléptek a folyosóra, a nő felé fordult.

– Kérlek, ne itt! – mondta Latika.

– Akkor hol?

– A lakosztályodban. Azt őrzik, és ott kettesben lehetünk.

– Talán előre akarod hozni a nászéjszakát? Vannak bizonyos dolgok, amiket meztelenül szeretnék megbeszélni veled.

– Menjünk már!

Latika egész testében remegett, miközben felmentek Gunnar lakosztályához. Miután beléptek az ajtón, a férfi ridegen végigmérte, és a szeme dühösen szikrázott.

– Kezdetől fogva ez volt a terved?

– Már megmondtam, hogy váratlanul döntöttem így, kényszer hatása alatt. Ha gondolod, visszamehetünk a bálterembe, és megmutatom neked azt a férfit, aki elől elmenekültem. Ragnar Stevensonnak hívják.

Gunnar összeráncolta a szemöldökét.

– Ismerem ezt a nevet. Az a hír járja róla, hogy visszataszító szokásai vannak az ágyban. Sok mindent kipróbáltam, de sohasem tennék olyat, amibe a partnerem nem egyezik bele. Úgy tűnik, számára ez a határ nem létezik.

– Én is tudom. És azt is, hogy az okoz neki örömet, ha fájdalmat okozhat másoknak. Imádja kínozni a nőket.

– Miért nézett ki magának?

– A szüleim miatt. Jómódúak, és Amerika legelőkelőbb köreiből mozognak. Ragnar nemesi családból származik, és Európában jó kapcsolatai vannak. Amikor megtudtam, hogy odaigérték egy idegennek, végeztem egy kis kutatómunkát, és az egyik barátnőm apjától mindent megtudtam róla. Azt tanácsolta, hogy szökjek meg, amilyen hamar csak lehet. Természetesen először megpróbáltam beszélni a szüleimmel, de nem hittek nekem. Azt mondták, hogy dacból találtam ki róla ezeket a hazugságokat. Tudták, mi a véleményem a megszervezett házasságokról. A barátnőm apja azt tanácsolta nekik, hogy tartsák titokban az eltűnésemet, különben nyilvánosságra fogja hozni, hogy a társadalmi rangjuk érdekében képesek lennének hozzáadni a lányukat egy szörnyeteghez.

– Tényleg nem hittek neked? Akkor sem, amikor elmondtad nekik, hogy a jövődöbelid egy pszichopata? Csak azért titkolták el az eltűnéseidet, hogy ne szégyenüljenek meg?

– Igen.

– És mivel magyarázták meg az eltűnéseidet?

Latika vágott egy grimaszt.

– Mindenkinek azt mondták, hogy elutaztam Indiába, hogy megtaláljam önmagam.

– És hogyan kötöttél ki Astrid mellett?

– A fülembé jutott, hogy asszisztenst keres, és rögtön arra gondoltam, ez lenne a tökéletes rejtekhely a számomra. Sok jótékonyági rendezvényt szerveztem Amerikában, ezért tudtam, hogy alkalmas lennének a feladatra.

– Ezek szerint Astrid sem ismerte a valódi kilétedet?

– De igen. Mindent elmondtam neki. Mivel védelmet kerestem nála, nem akartam hazudni neki. Gunnar felsóhajtott.

– Ezek szerint őszinte voltál vele.

– Igen, és egészen mostanáig ő volt az egyetlen, aki mindent tudott rólam.

A férfi elgondolkodva bólogatott. Mintha valamelyest alábbhagyott volna a haragja.

– És most mi lesz? – kérdezte kétségbeesetten Latika.

– Összeházasodunk – felelte habozás nélkül Gunnar. – Csak így tudod távol tartani magadtól Ragnart.

– Tudom – felelte csalódottan a lány. – Az eljegyzésünk meghátrálásra készítette, és most már az egész ország meg fog ismerni engem. Egyébként sem szakíthatunk, különben biztosan én leszek a hibás az emberek szemében.

A férfi elnevette magát.

– Miért haragudna meg rád bárki is azért, mert kényszerből eljegyezted magad egy herceggel?

– Azért, mert nő vagyok.

– Ebben igazad van – ismerte be Gunnar. – Astrid kapcsán pontosan tudom, hogy a nők sajnos más megítélés alá esnek, mint a férfiak. Ő nagyszerűen vezeti az országot, mégis állandóan megkérdőjelezi a képességeit. Az egész életét Bjornlandnak szentelte, de úgy tűnik, hogy még ez sem elég. Az apámnak például biztosan nem volt elég. Kizárólag azért ragaszkodott ahhoz, hogy én legyek a trónörökös, mert himbálódzik valami a lábam között.

– Ez valóban igazságtalanság. De az is igazságtalanság lenne, ha rád fognánk a szakításunkat. Azért szerveztük meg ezt a bált, hogy jó hírnévre tehessz szert. Nem akarom, hogy azt beszéljék rólad, hogy hűtlen vagy, és Astridot sem akarom kitenni ennek.

– Ha szakítunk, akkor újra sebezhetővé válsz. Erről se feledkezz meg! A házasság az egyetlen megoldás.

– Szerinted két hét elég lesz az előkészületekre?

– Az lenne a legjobb, ha minél hamarabb összeházasodnánk. Az a lényeg, hogy az egész világ megismerje az arcodat. Csak akkor leszel biztonságban.

– És meddig fog tartani a házasságunk?

– Sajnálom, drágám, de a házasság örökre szól. Legalábbis szerintem így kellene lennie.